

Under de i sin Tid indenfor Raadet førte Forhandlinger var der Enighed om, at der ved Ulykkesforsikringslovgivningens Revision burde tilvejebringes en Ordning, der gav de erstatningsberettigede en ubetinget Sikkerhed for at faa deres Krav fyldstgjort. Der er derfor i § 76 optaget Regler om Foranstaltninger, der skal tjene til Kontrol med, at Forsikringspligten opfyldes, og yderligere er det i Forslagets § 21 foreslaaet, at saafremt der ikke maatte opnaaes hel eller delvis Dækning for Kravene hos Arbejdsgiveren eller i hans Bo, erholder de erstatningsberettigede det manglende udbetalt af Statskassen, paa hvilken da de Krav overføres, som den forsikrede eller hans efterladte maatte have paa Arbejdsgiveren eller Boet.

Dette sidste Forslag skyldes kun Hensigtsmæssighedsgrunde. Efter de hidtil gjorte Erfaringer tør det forventes, at det kun bliver forholdsvis faa Erstatningskrav, for hvilke der ikke vil kunne opnaaes Dækning hos Arbejdsgiveren, jfr. Beretning fra Raadets Industriafdeling for 1913 S. 8. Der synes da ikke at være tilstrækkelig Anledning til at træffe omfattende Foranstaltninger for at tilvejebringe disse Beløb, f. Eks. som i Frankrig at opkræve en Skat hos samtlige forsikringspligtige Arbejdsgivere til et Fond. Man kunde træffe den Ordning, at de Erstatningsbeløb, for hvilke der ikke kunde opnaaes Dækning hos Arbejdsgiveren eller i hans Bo, udbetales de berettigede af Raadet, som saa atter ved Kalenderaarets Udgang faar Beløbene refunderede af samtlige anerkendte Forsikringselskaber. Naar man opfatter Ulykkesforsikringen som en Byrde, der kollektivt paalægges Landets Arbejdsgivere, kan der formentlig ikke fremsættes afgørende teoretiske Indvendinger mod denne Ordning, og saadanne Indvendingers praktiske Betydning vilde i hvert Fald ikke være stor, da der kun bliver Tale om forholdsvis smaa Beløb. Men, som ovenfor nævnt, er der formentlig ikke tilstrækkelig Grund til en saadan særlig Retsregel.

Medens Forsikringen efter Forslaget som Regel vil blive baaret af anerkendte Selskaber, i hvilke de forsikringspligtige Arbejdsgivere skal tegne Forsikring, men dog saaledes, at det er overladt til disse selv at afgøre, til hvilket anerkendt Selskab de vil overføre deres Risiko, er det dog anset praktisk under visse Forhold at have en særlig Organisation. Det ejendommelige ved den foreslaaede Organisationsform er, at vedkommende *Forsikrings-*

forbund oprettes i Kraft af Lovens Paabud, at samtlige Arbejdsgivere, for hvilke Forsikringsforbundet oprettes, uden videre betragtes som Medlemmer af dette uden Hensyn til, om de har anmeldt sig til det og betalt deres Medlemsbidrag, og at det som Følge heraf altid vil blive Forsikringsforbundet, der udreder de Erstatninger, som tilkendes Arbejdere hos de paagældende Arbejdsgivere. Naar der i Forslagets § 64 er foreslaaet oprettet et saadant Forsikringsforbund af de større Skibe, er Grunden den, at den i Henhold til Lov af 1. April 1905 oprettede „Danske Skibsrederes gensidige Forsikringsforening for Søfolk“ allerede omfatter saa godt som alle Redere, og at de Fordele, som knytter sig til Forsikringsforbundene, her kan opnaaes uden større Vanskeligheder. Med Hensyn til det i § 66 omhandlede Forsikringsforbund har man været ledet af andre Betygggrunde. Der er her Tale om Indehavere af ganske smaa Virksomheder, hvis økonomiske Evne ofte er meget ringe, og til hvilke Virksomheder der meget jævnlig knytter sig et betydeligt Faremoment. Mange af dem vilde sikkert søge at unddrage sig deres Forsikringspligt, og dette vilde ofte lykkes dem, da en effektiv Kontrol med disse smaa Virksomheder vilde være vanskelig. Der er derfor al Grund til at frygte, at disse smaa Arbejdsgivere i mange Tilfælde ikke vilde have forsikret deres tilskadekomne Arbejdere, og Følgen heraf vilde være Ruin for dem selv og betydelige Udgifter for Statskassen.

Forsikringsforbundenes Oprettelse vil betyde, at alle Arbejdere hos de paagældende Arbejdsgivere er forsikrede, hvoraf i øvrigt atter følger, at de betydelige Udgifter til Erhvervsprovision, som ofte følger med den private Forsikringsvirksomhed, bortfalder, endvidere at ingen Arbejdsgiver ruineres, fordi han ikke har betalt sin Præmie. Det tør forventes, at Forsikringsforbundene vil have lettere end et almindeligt Forsikringselskab ved at opkræve Præmierne, hvilket de i øvrigt har en langt større Interesse i end Forsikringselskaberne, da de under alle Omstændigheder skal betale Erstatningerne. —

I *fjerde Kapitel* omhandles *Forsikringskravene*.

Medens man principielt har fastholdt den bestaaende Ordning, hvorefter det er de forsikredes egen Sag, eventuelt ved Indmeldelse i en anerkendt Sygekasse, at sikre sig den fornødne *Sygebehandling*, har